

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

20 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte
Judecători

Vladimir Timofți
Anatolie Țurcan
Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Bodrug Alexandru în numele inculpatului Cojucari Victor, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 03 august 2018 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 noiembrie 2018, în cauza penală privindu-l pe

*Cojucari Victor xxxx, născut la xx xx xxxx,
originar și domiciliat în xxxx xxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 21.11.2017 – 03.08.2018;

Instanța de apel: 25.09.2018 – 20.11.2018;

Instanța de recurs: 12.03.2019– 20.06.2019.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 03 august 2018, Cojucari Victor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(1) Cod penal la pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 650 unități convenționale, ceea ce constituie 32 500 lei, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de Știrschi Olga, fiind dispusă încasarea din contul inculpatului Cojucari Victor în beneficiul acesteia cu titlu de prejudiciu material a sumei de 7 805 lei și suma de 30 000 lei cu titlu de prejudiciu moral, precum și suma de 3 000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică, în rest cerințele privind încasarea prejudiciului moral ce excedă suma de 30 000 lei, au fost respinse ca neîntemeiate.

A fost respinsă solicitarea acuzatorului de stat cu privire la încasarea din contul inculpatului Cojucari Victor în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare, ca fiind neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, a constatat că, la 14.02.2017, în jurul orelor 19:55, Cojucari Victor, treaz și cu permis de conducere, conducând automobilul de model „Dacia Logan” cu n/î xxxx, pe str. Vadul lui Vodă, din direcția str. Meșterul Manole, mun. Chișinău, nu a manifestat dexteritate în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, nu a ținut cont de situația rutieră, precum și cea care determină viteza de circulație și anume că era timp de iarnă și șoseaua așternută cu ploi, cu cauciucurile neadaptate, încălcând astfel prevederile normelor prevăzute la pct.45 alin.1) lit. a), b), c) și d) și alin.2) din Regulamentul Circulației rutiere al Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13.05.2009, potrivit căruia: „1) Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii și d) situația rutieră; 2) În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate ce conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului.” și la trecerea nedirijată pentru pietoni, semnalizată cu marcaj rutier, nu a cedat trecerea pietonului Știrschi Olga, a.n. xx xx xxxx, care traversa regulamentar carosabilul, încălcând astfel și prevederile normelor prevăzute la pct.11 lit. f) din același Regulament, potrivit căruia: „Conducătorul de vehicul înainte de plecare și în timpul deplasării, este obligat să cedeze trecerea pietonilor la trecerile pentru pietoni cu circulație nedirijată”, urmare a căror fapte a tamponat-o frontal.

În consecință, după impact, pietonului Știrschi Olga, conform raportului de expertiză medico-legală nr.1231/D din 09.06.2017, i-a fost cauzată o vătămare corporală medie, cu dereglarea sănătății de lungă durată, sub formă de: „Fractura închisă cominutivă pe cotul drept cu deplasarea fragmentelor, luxației centrală cap femural drept, fractura pubis pe stânga și ischiatic pe dreapta, fractura falangei medii degetul III mâna stângă cu deplasare, traumă craniu cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală și plagă contuză în regiunea frontală.”

3. Nefiind de acord cu sentința pronunțată împotriva acesteia au declarat apeluri:

3.1. Procurorul, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri noi, prin care lui Cojucari Victor să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 650 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an, prin aplicarea art.65 Cod penal și încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 320 lei.

În argumentarea apelului a indicat că, pedeapsa care urmează să-i fie aplicată inculpatului urma să fie una pe măsură și anume, urma să fie privat de dreptul special de a conduce mijloace de transport, or, în cadrul urmăririi penale nu a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii imputate, precum și faptul că accidentul a avut loc la trecerea de pietoni, iar prin pedeapsa aplicată de către instanță de judecată nu-și va atinge scopul, astfel ne fiind restabilită echitatea socială, fapt ce nu va genera corectarea condamnării, fapte prevăzute de art.61 Cod penal.

Recurentul a mai indicat, că pe cauza dată au fost suportate cheltuieli în mărime de 320 lei pentru perfectarea raportului de expertiză nr.1231/D din 09.06.2017. Astfel, cu referire la prevederile art.227-229 Cod de procedură penală, a menționat că legea permite ca cheltuielile judiciare să fie suportate de condamnați, însă instanța de judecată neîntemeiat a respins solicitarea acuzatorului de stat.

3.2. Avocatul Bodrug Alexandru în numele inculpatului, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, cu adoptarea unei noi hotărâri prin care Cojucari Victor să fie achitat, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea apelului a susținut că, prima instanță în cadrul cercetării judecătorești, a audiat martorii Stirschii Valeriu, Bandi Oxana, Ciobanu Larisa, Covalciuc Olga și Moraru Adrian și partea vătămata Stirschi Olga, însă declarațiile acestor martori nu au fost supuse unui studiu din partea instanței de judecată în partea motivantă a sentinței și au fost puse ca temei de învinuire doar procesul-verbal de cercetare la fata locului accidentului rutier din 14.02.2017 și raportul de expertiza judiciara nr.1231/D din 09.06.2017, astfel această încălcare nu respectă prevederile art.6 CEDO „Dreptul la un proces echitabil”, ce duce la casarea sentinței.

A menționat, că prima instanță a constatat în mod eronat la fila 12 a sentinței că vinovăția lui V. Cojucari în comiterea faptei ilicite s-a confirmat prin recunoașterea vinovăției pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(1) Cod penal, or, învinuitul atât la urmărirea penală cât și în cadrul cercetării judecătorești nu a recunoscut vina în cele imputate lui.

instanța de judecată a încălcat prevederile art.art.19, 24, 27 Cod de procedură penală Cod de procedură penală, și art.384 Cod de procedură penală, care prevede ca sentința trebuie să fie legală, motivată și întemeiată. În speță, instanță de judecată nu și-a motivat sentința în baza probelor cercetate în cadrul cercetării judecătorești.

În cadrul urmăririi penale avocatul a solicitat efectuarea expertizei auto-tehnice a automobilului Dacia Logan, însă acuzatorul de stat a respins această cerere, la fel și instanța de judecată a respins cererea dată, astfel instanța de fond i-a încălcat dreptul la un proces echitabil prevăzut de art.6 CEDO și a emis o hotărâre ilegală și nefondată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 noiembrie 2018 au fost respinse ca nefondate apelurile declarate, cu menținerea sentinței.

5. În decizia adoptată, instanța de apel a relevat că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(1) Cod penal.

Verificând argumentele invocate în apelul apărării, instanța de apel a ajuns la concluzia că, acestea sunt nefondate fiind combătute de probele anexate și circumstanțele stabilite în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond și verificate în cadrul procedurii de examinare a apelului.

Alegațiile apărării care a solicitat pronunțarea unei sentințe de achitare pe motiv că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, instanța de apel le-a respins ca neîntemeiate și a indicat că nu există temei de a da o apreciere nouă probelor, deoarece constatările instanței de fond la acest capitol sunt juste și întemeiate, iar concluzia privind vinovăția inculpatului este motivată din punct de vedere a temeiniciei și legalității, fapta reținută prin sentință întrunește elementele infracțiunii incriminate.

Cu privire la motivele invocate în apelul procurorului, ce vizează aplicarea pedepsei complimentare inculpatului - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, se apreciază ca fiind nefondate, deoarece la soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsa stabilită inculpatului, se apreciază că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.7, 61, 75 Cod penal, pedeapsa fiind aplicată în limitele prevăzute de lege.

În sentință se cuprind datele privind persoana inculpatului, gravitatea infracțiunii săvârșite și circumstanțele care influențează asupra pedepsei, fiind luate în considerație la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă.

Procurorul nu și-a exprimat dezacordul ce vizează pedeapsa principală aplicată inculpatului sub formă de amendă, prin urmare, prima instanță corect nu a aplicat pedeapsa complimentară - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, dat fiind că, potrivit sancțiunii art.264 alin.(1) Cod penal, la aplicarea amenzi nu se aplică pedeapsa complimentară.

Totodată, instanța de apel a ajuns la concluzia respingerii solicitării procurorului privind încasarea de la inculpat a cheltuielilor judiciare în sumă de 320 lei pentru efectuarea expertizei medico-legale.

În acest sens, instanța de apel a remarcat că, cheltuielile suportate pentru efectuarea expertizei medico-legale, nu pot fi încasate de la inculpatul Cojucari Victor, deoarece sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului.

Cu referire la prevederile art.227 alin.(1), (3) Cod de procedură penală, precum și reieșind din esența art.228 Cod de procedură penală coroborat cu art.229 Cod de

procedură penală, instanța de apel a precizat că, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat.

În cauză, în cadrul urmăririi penale a fost efectuat constatarea medico-legală nr.1231/D din 09.06.2017, pentru care statul a suportat cheltuieli în mărime de 320 lei, care au fost ordonate de către organul de urmărire penală, acestea fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării. Ținând cont de faptul, că cheltuielile constatate în cadrul cauzei penale au fost îndeplinite pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală, ce la rândul său au determinat încadrarea juridică a faptei, acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, pusă în sarcina părții acuzării, instanța de apel a considerat neîntemeiată solicitarea procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală.

6. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar avocatul Bodrug Alexandru în numele inculpatului, solicitând casarea acestora cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În argumentarea recursului declarat, recurentul a invocat că, instanța de apel, la motivarea soluției de respingere a apelului, a preluat argumentele specificate în soluția anterioară, fără a se expune explicit asupra argumentelor apelantului.

În context, recursul este axat pe aceleași afirmații, care au fost invocate și în apel.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință asupra recursului declarat de către partea apărării, prin care solicită ca acesta să fie declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din conținutul recursului rezultă că recurentul nu invocă vreun temei de drept prevăzut la alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, însă reieșind din motivarea acestuia reiese că dânsul nu este de-acord cu modul de apreciere a probelor solicitând achitarea inculpatului, temei prevăzut în pct.8) - că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept, în cazul în care nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs, examinând materialele cauzei și decizia recurată în coraport cu motivele invocate, constată că acestea urmează a fi respinse, ca fiind neîntemeiate, deoarece soluția instanței de apel este una motivată. Colegiul penal reiterează că, eroarea gravă de fapt trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art.6 pct. 11¹)

Cod de procedură penală și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor și trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Verificând probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurentului, în sensul că inculpatul nu este vinovat de comiterea infracțiunilor imputate, iar instanțele de judecată au apreciat incorect probele cauzei, Colegiul penal o consideră neîntemeiată.

La acest capitol se remarcă că, sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Astfel, instanța de recurs relevă, că argumentele recurentului invocate în recurs, referirilor la nevinovăția inculpatului, au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-a formulat și s-a punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurentului.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că situație de fapt a fost just stabilită de către instanța de apel în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat și expus în pct.5. al prezentei decizii, încadrarea juridică dată faptelor este corectă și corespunde situației de fapt reținute, corect instanța ajungând la concluzia privind menținerea sentinței de condamnare.

De asemenea, Colegiul penal reține că argumentul precum că, nu au fost întrunite elementele infracțiunii este neîntemeiat și constituie o interpretare subiectivă a recurentului, or, instanțele ierarhic inferioare corect au conchis că în acțiunile lui Cojucari Victor sunt prezente toate elementele constitutive a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin.(1) Cod penal, argumente pe care instanța de recurs le acceptă și pentru a evita repetări inutile le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În urma celor expuse, Colegiul penal constată că hotărârea recurată corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, este legală și întemeiată, iar temeiurile invocate nu persistă în cauză. Argumentele invocate de recurent nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate și prin urmare, prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursului declarat, pe motiv că acesta este vădit neîntemeiat.

9. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Bodrug Alexandru în numele inculpatului Cojucari Victor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 noiembrie 2018, în cauza penală privindu-l pe *Cojucari Victor xxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 18 iulie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac